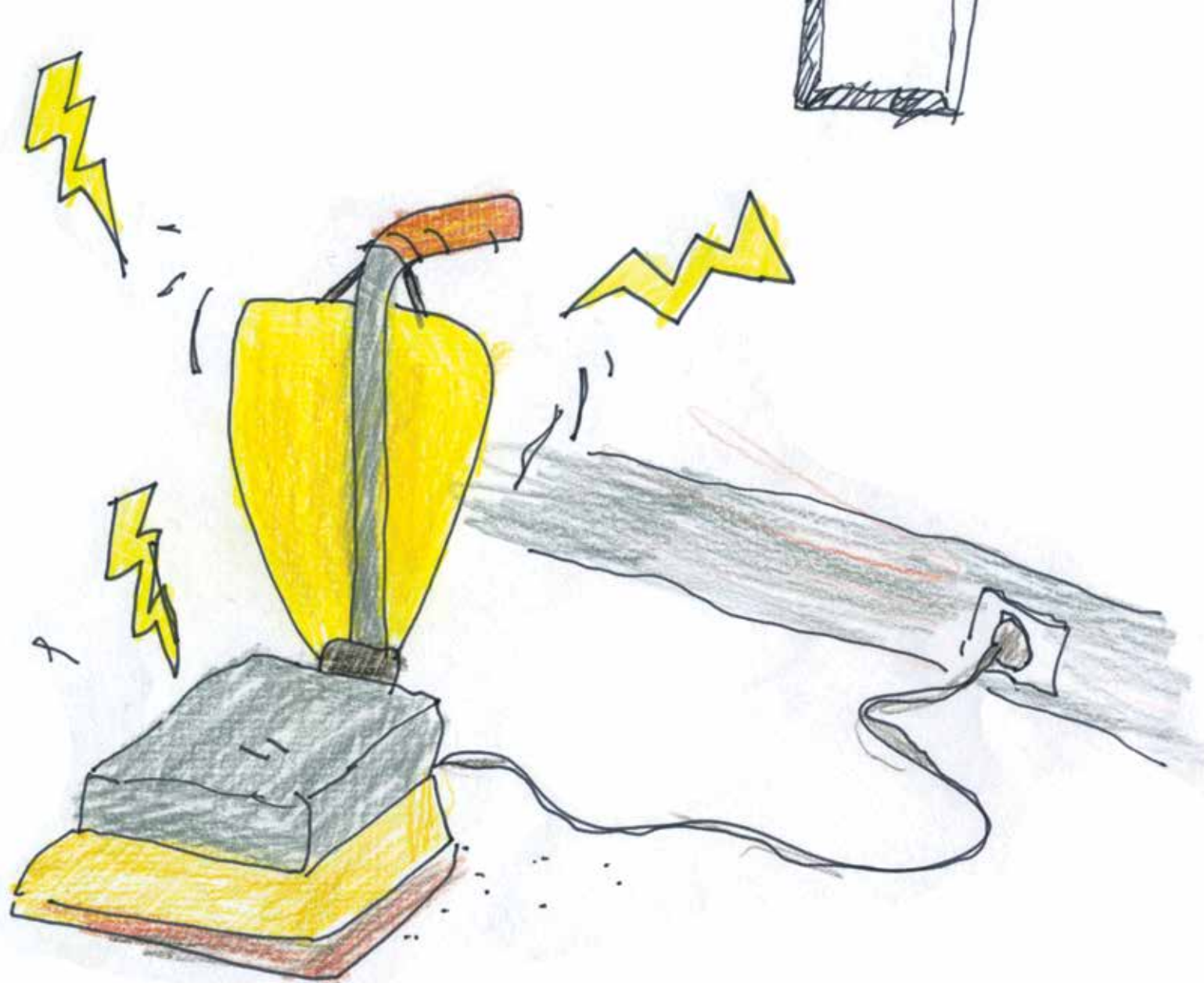

DEPORTATIE VAN ARBEIDSKRACHTEN NAAR DUITSLAND

In de laatste twee oorlogsjaren 1944/45, werd de vraag naar arbeidskrachten voor de wapenindustrie in Duitsland steeds groter. Duitsland was ingeklemd tussen het oostelijk front, geleid door de Russen en het westelijk front, onder aanvoering van de Amerikanen en Engelsen.

Zo veel mogelijk mannen uit de bezette gebieden tussen 16 en 40 jaar werden naar de oorlogsfabrieken in Duitsland gevoerd, om de productie van wapens, munitie en ander oorlogstuig te vergroten. Zo waren in de loop van de oorlog ruim 8 miljoen niet-Duitse arbeidskrachten in Duitsland te werk gesteld. Om dat aantal nog verder op te voeren werd als laatste middel ook huiszoekingen (razzia's) naar onderduikers uitgevoerd, bij voorkeur 's nachts.

Zo lieten vele gezinnen de stekker van een ingeschakelde stofzuiger in het stopcontact zitten. Dat kon geen kwaad. Er stond toch geen spanning op het net, vanwege de kolen-schaarste. Maar als er een razzia plaats vond, werd in de betreffende wijk de stroomlevering op gang gebracht om de razzia's ook nachts met elektrisch licht te kunnen uitvoeren. Maar het lawaai van de stofzuiger zorgde ervoor dat de onderduikers tijdig gewaarschuwd werden om hun schuilplaats op te zoeken!

En zo sprong op een nacht in 1945 ook bij ons de stofzuiger aan, en ja hoor, aan de overkant van de straat stonden op regelmatige afstanden soldaten met het geweer in de aanslag. En weldra werd er ook bij ons op de deur gebonsd en moesten wij open doen.

Mijn vader had gelukkig een vergunning (Ausweis), maar een van de soldaten wees op mij (ik was toen al redelijk groot voor mijn leeftijd) en vroeg op boze toon: "Wie alt ist der Bube?" (Hoe oud is die knul?)

Waarop tot mijn grote opluchting mijn moeder in perfect Duits naar waarheid, kon antwoorden: "Er ist zwölf Jahren, Herr Unteroffizier" (twaalf jaar, meneer de onderofficier), waarna de soldaten de aftocht bliezen. Ik slaakte een grote zucht van opluchting.

